

[Statsministeren.]

mer op på talerstolen igen, vil jeg referere, at professor Hoffmeyer også udtalte, at han var enig med regeringen i dens finanspolitik! Det havde måske været næsten lige så væsentligt at få givet udtryk for dette her fra talerstolen. Jeg er ikke sikker på, at jeg ville have husket det, hvis ikke det ærede medlem netop havde talt om „medstorm“, men jeg takker det ærede medlem for, at han henledte min opmærksomhed på den tale.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var inde på samme tankegang, at det simpelt hen var en international højkonjunktur, der var skyld i, at det var gået så godt her i landet, og det var næsten lige meget, hvilket felt der var tale om, om det var valutaen, produktionen, beskæftigelsen, eller hvad det drejede sig om, så var det en international højkonjunktur, der bevirkede, at vi havde gode tider her i landet, og derfor var det ganske urimeligt at forelægge dette spørgsmål for vælgerne.

Da vi derimod lidt senere kom frem til det, som det ærede medlem med et lidt stærkt udtryk kaldte byggeriets sammenbrud, dette, at det havde været nødvendigt med et igang sættelsesstop, og at aktiviteten havde været noget for høj, hvilket havde medført uroligheder på arbejdsmarkedet, så blev regeringen naglet til ansvaret. Så snart der var noget at kritisere ved den økonomiske situation, så var det regeringen, der havde ansvaret for det hele. Jeg må måske have lov til at minde det ærede medlem om, hvad den regering, som jeg er medlem af, blev udsat for af kritik før 1957, både fra partiet venstre og fra det konservative folkeparti, vedrørende de økonomiske tilstande, som vel også før 1957 havde en vis sammenhæng med forholdene i udlandet. Dengang var der imidlertid ikke tale om, at forholdene i udlandet havde spillet nogen som helst rolle for den økonomiske udvikling herhjemme. Nej, da var det den regering, der sad dengang, der havde ført en dårlig økonomisk politik.

Jeg hører til dem, der mener, at der ikke er megen idé i på den måde at trække noget op som sort og hvidt, i gode tider at sige, at det er erhvervslivet, og i dårlige tider, hvor der er noget at kritisere, at det er regeringen, der har ansvaret. Naturligvis

er der en sammenhæng imellem den påvirkning, vi modtager fra udlandet, og den økonomiske politik, vi fører. Det skulle da være underligt andet.

Jeg vil dog have lov til at fremhæve, at selv om der er højkonjunkturer i udlandet, og selv om vi har haft et godt bytteforhold, og det har jeg i hvert tilfælde i de taler, jeg har holdt, aldrig lagt skjul på, har vi også formået at omsætte det gode bytteforhold ikke alene i væsentlige økonomiske fremskridt, men også i opbygning af betydelige reserver med henblik på fremtiden.

Jeg har nok set beregninger af, hvad forbedringen af bytteforholdet skulle have betydet for os, jeg tror, der er nævnt tal på 1 200, 1 400 og 1 500 mill. kr. om året. Heroverfor har man sagt: men valutareserven er jo ikke steget i forhold dertil. Valutareserven er steget noget mere, den er steget med mere end et års værdi af det bedre bytteforhold. Endvidere har der været nedgang i gælden til udlandet, særlig til de internationale institutioner, og varelagrene er forøget, og hertil kommer yderligere, og det er vel det afgørende også med henblik på fremtiden, at der er foretaget større investeringer og større opsparring end nogen sinde, og det vil sige, at vi ikke alene har haft økonomisk fremgang i de tre år, der er gået, ikke alene en forbrugsstigning, som befolkningen har fået del i — ganske vist ikke altid i et ligeligt forhold — men derudover er der opbygget et rygstød med henblik på fremtiden, og det er ikke alene de udenlandske konjunkturer, der har bevirket dette.

Når nu oppositionen har lidt vanskeligt ved at se, hvilken indsats regeringen har gjort i dette økonomiske udviklingsforløb, kunne vi vende problemet om for at få det yderligere belyst og spørge: hvilken økonomisk politik har oppositionspartierne stillet forslag om i disse tre år, der bedre ville have passet sammen med det, der er kommet til os fra udlandet? Hvilke forslag havde oppositionen i juni 1957 efter majvalget, hvor trekantregeringen blev dannet, og hvilken økonomisk politik har den formuleret fra dengang op til i dag? Det kunne der godt siges lidt om; lad mig prøve at gøre det.

Det vanskeligste er at vise, hvilken økonomisk politik oppositionen havde i 1957.